

dan nogle, der skal bekæmpes, og det er sådan nogle, der ikke må få magt igen i Afghanistan.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige et spørgsmål mere fra hr. Per Kaalund.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det er lige til opfølgning af mine egne spørgsmål under indlægget om Tyskland og Norge. Det, der ligger bag vores bemærkninger, er, at der på Rigatopmødet, som NATO havde, var en diskussion om det, at man udstyrer de forskellige lande med forskellige mandater.

Jeg vil bare have bekræftet, at det er den danske regerings holdning, at man bør være mere åben over for at kunne deployere, tror jeg, det hedder i sproget, styrker f.eks. nede sydpå, altså at man, hvis danskerne og englænderne er trængt dernede, så kan få tyskerne og nordmændene ned og støtte op uden for store besværligheder. Det er den ene ting.

Den anden ting, jeg nævnte i mit indlæg, var spørgsmålet om de her luftstøtteoperationer, hvor der jo er en diskussion i militære cirkler om at søge at begrænse disse angreb – specielt måske hos amerikanerne, der står for dem – fordi det netop medfører civile tab. Er det noget, der indgår i den danske regerings holdning i forhold til drøftelserne i NATO om, at man skal søge at ændre strategien på de områder, så man kun bruger dem i helt nødvendige tilfælde?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der er vi enige med hr. Per Kaalund. Vores holdning er selvfølgelig også, at når man solidarisk vedtager en beslutning, er man også solidarisk og med til at gennemføre den, og det gælder også i Helmand. Derfor er jeg helt enig med hr. Per Kaalund i, at lande selvfølgelig helst skal komme hinanden til undsætning i en sådan situation. Vi har forskellige opgaver, vi ligger forskellige steder, men selvfølgelig skal vi også kunne hjælpe hinanden og rykke sammen. Det er den danske opfattelse.

Så til luftoperationerne: Også her er vi enige med hr. Per Kaalund. De skal ikke bruges på en måde, som betyder, at man kommer til at lave fuldstændig urimelig skade og kommer til at ramme civile, sådan som det desværre er sket, hvilket også har betydet, at sympatien for indsatsen mod Taleban pludselig daler, uden nød-

vendigvis at støtten til Taleban stiger. Men så øges leden og håbløsheden, og det skal vi ikke ud i.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til udenrigsministeren. Det ser ikke ud, som om der er flere, der ønsker ordet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 162:

Forslag til folketingsbeslutning om det danske bidrag i Irak til den multinationale sikringsstyrke m.v.

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 10/5 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Hald Madsen (V):

Som tidligere nævnt er vi på den mest tragiske vis blevet mindet om, hvor farlig situation er i Irak. Vi har været igennem flere faser, siden vi i 2003 gik ind i Irak. Den første fase handlede om at opretholde FN's Sikkerhedsråds troværdighed. Uanset hvor fæl en diktator man er, så skal man leve op til FN-resolutionerne, ellers vil der være en konsekvens.

Det er på dette grundlag, at den danske regering valgte at gå ind og fjerne Saddam Hussein til stor lettelse for den irakiske befolkning.

Som vi alle ved nu, var det virkelig et problem ikke at vinde krigen, men at vinde freden. Det blev gjort ved at etablere en overgangsperiode, hvor irakerne skridt for skridt er begyndt at